

Detta år föddes i Tåby socken 12 barn, 7 pojkar och 5 flickor.
 4 nya äktenskap ingick och 18 stycken dog.
 Av dess var 5 barn och bland de äldre kan nämnas änkan Kerstin Svensdotter
 82 år gammal, som ej förmått komma i kyrkan sedan hon blev kyrktagen 1682.
 Hon hade i 45 år legat till sängs.
 Den 20-åriga dottern Maria till Per Ericsson och Anna Svensdotter, drunknade
 i en källa på Stensvads ägor.

Några uppgifter om väderlek och skörd finns inte.

Bland indelningsverkets folk skedde den förändringen, att ryttaren Lars Ljung
 vid Ljunga rusthåll ersattes med Håkan Blomberg och vid Fristads båtsmansrote
 blev Sven Andersson Friman fördubblingsbåtsman i stället för Per Stark.

Från sockenstämmans protokoll kan nämnas:

Sockenmännen körde under vintern hem timmer från Kolmården till en ny spannmålsbod i Prästgården.

Den gamla klockaren Pers dotterson, som är döv och menför, fick lov att stå på orgelläktaren vid gudstjänsterna, för att han så mycket bättre skulle höra Guds ord.

Kyrkvärden Sven Olofsson i Tåstad reste till Lilla Gusön, för att för socknen köpa tiljor till tiondelogen.

Till landshövdingensämbetet sände sockenstämman en böneskrift, att socknen skulle få torp på häradets skog i Kuddby.

Båtsmännen hade förövat förargelser i kyrkan, genom att de trängt sig in i främsta bänken på läktaren.
 Nu beslöts, att om detta hände i fortsättningen, skulle de först offentligt varnas och om inte det hjälpte, ställas inför världslig domstol.

Häradsrätten hölls, som vanligt, tre ting vid tinghuset nära Kuddby kyrka.
 Ur dess protokoll kan följande nämnas:

Jungfru Brita Wickman i Ljunga åtalade drängen Olof Nilsson, för att han skulle uppsatt sig mot henne och varit otidig.

Saken var den, att Olof Nilsson skulle köra säd till kvarnen och mala för hushållet. Vanligtvis skedde detta vid Stroo kvarn i Söderköping.

Men nu hade han istället kört till Norrköping därför att Stroo kvarn var stängd. Han hade sagt detta till husbonden - jungfru Wickman - att han ansåg det var bättre att köra till Norrköping i stället, men jungfrun hade inte svarat någonting vid hans meddelande, vilket var enligt vanligheten.

När Olof sedan kom hem blev han mästrad av jungfrun, som bl.a. hotade slå honom med en sopkvast.

Dock hade Olof försvarat sig och tagit sopkvasten ifrån jungfrun.

Tingsrätten fäste ingent avseende på jungfru Wickmans beskyllning utan friade Olof helt. Dock påmindes Olof, av tingsrätten, att han ej borde utge sig i några otodigheter mot sin husbonde.

En annan dräng, Måns Persson, åtalade jungfru Wickman med kyrkoherdens bistånd. Han skulle ha fört ett gudlöst leverne och försummat högmässopredikan på tre böndagar.

kan.

Tre instämde vittnen betygade att Måns varit sjuk och ej kunnat gå till gudstjänsterna.

Måns friades av tingsrätten och jungfru Wickman fick en reprimand av tingsrätten, att i framtiden först göra sig underrättad om rätta förhållandet inann hon drog saker inför tinget.

Dessa båda drängar vid Ljunga var också inbördes osams och Olf Nilsson anklagade Måns Persson för att blivit överfallen med hugg och slag av Måns.

Rannsakingen visade, att Måns vid en fest kastat ut Olof ur rummet, där festen ägde rum och sedan givit honom ett kok stryk.

Även skällsord förekom.

Då detta ägde rum en söndag under gudstjänststid, dömdes Måns att böta sex daler silvermynt samt betala Olofs rättegångskostnader med två daler.

Tydligt var icke sämjan så god på Ljunga rusthåll vid den tiden.

Vid Nybble hade vådeld uppkommit den 28 januari, varvid uppbrunnit ett stall, ett vagnsköve och en sammanbyggd loge och förråd.

Av nämndemänne verkställd besiktning bedömdes skadorna till 77 daler silvermynt och att elden ej vållats av vårdslöshet.

Därför skulle Johan Nilsson få dessa 77 daler silvermynt från den för Vikbo-landshäraderna gemensamma brandstoden.

Till denna senare skulle varje helt hemman nu bidra med 3 daler 19 öre kopparmynt.